

ENTER

金吾卫

ENTER วิทยาศาสตร์
พินิจ
ทดลองอ่าน 5

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ภาค ตึกประชันราชครู (ต้น)

柳三笑 Liu Sanxiao เขียน
เม่นน้อย แปล

金吾卫

วิหคขัต
พิฆาตกล 5

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

金吾卫

วิหคขัต
พิฆาตกล 6

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

金吾卫

วิหคขัต
พิฆาตกล 5

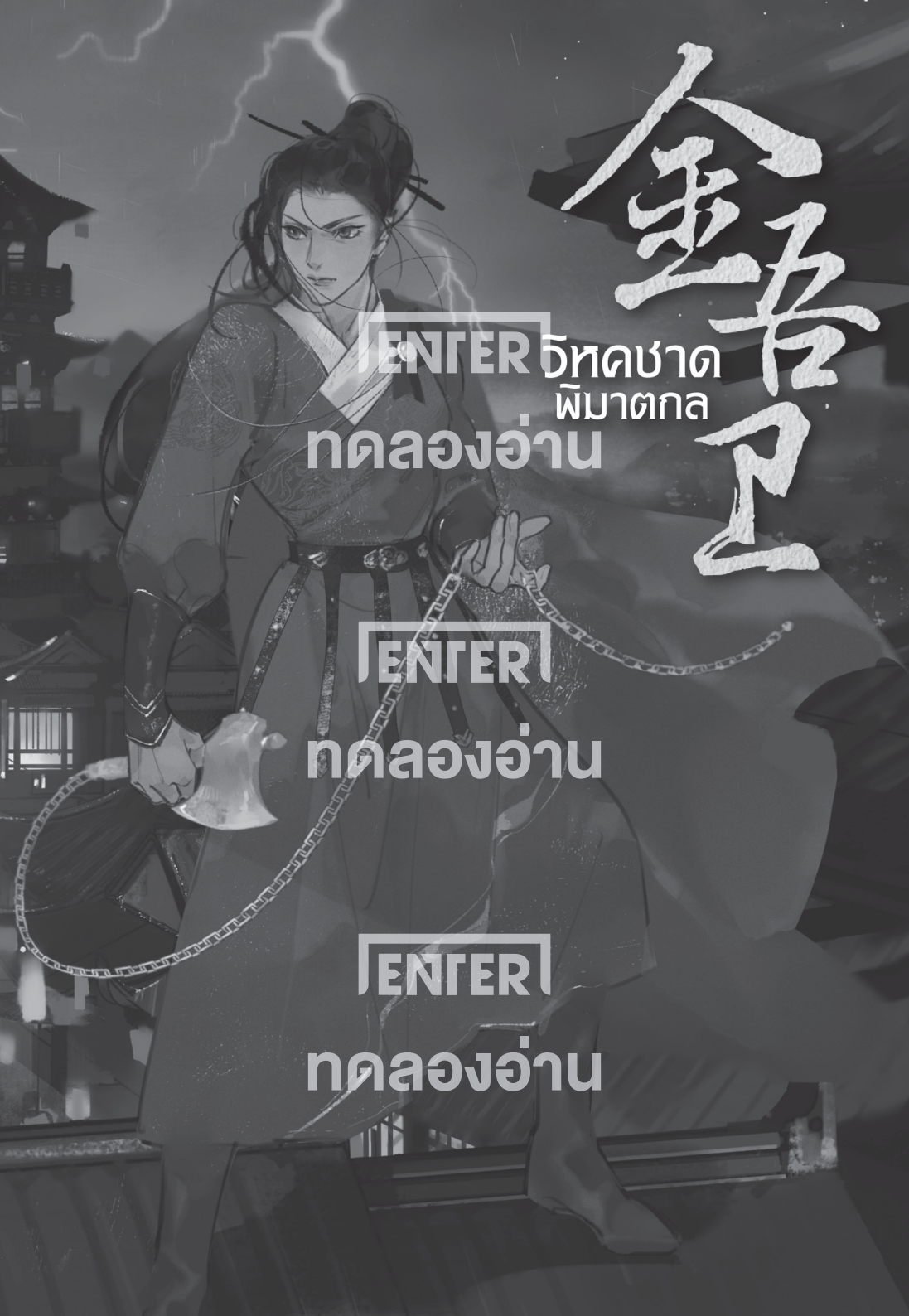
金吾卫

วิหคขัต
พิฆาตกล 6

ENTER

enter-books.com

ภาค สิบประชันราชครู (แปล)
柳三笑 Liu Sanxiao แปล
แพนน้อย แปล

金吾

ENTER 5 ทดขาด
พิฆาตกล
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

วิชชาดามีชาติกล 5 ภาค ตีกลประชันราชครู (ต้น)

柳三笑 Liu Sanxiao เขียน เมื่อน้อย แปล

Copyright © 2018 Modern Press Co., Ltd, original title: 《金吾卫之大明国师》

Jin Wu Wei Zhi Da Ming Guo Shi

All rights reserved.

This Thai edition is published and distributed by © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.
with the permission of Modern Press Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2706-6

ภาพประกอบปก 紅花血月 Beni

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 599 บาท

พินพูน

กระดาษปกนอบสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

แล้วก็มาถึงภาคสุดท้ายของการผจญภัยสุดอันตรายของมิตรสหายทั้งสาม แต่แม้ผ่านดีร้ายเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายร่วมกันมามากมาย เป้าหมายสุดท้ายสุดของพวกเขาก็ล้วนแตกต่างกันอย่างชัดแจ้งกันยิ่งนัก ทว่าสนามรบนี้ไม่ได้มีเพียงพวกฉินหมิง ไป๋จี และจิงอี่เฟย แต่ยังมีผู้คนอีกมากมายที่ต้องการไขว่คว้าเป้าหมายของตน

บางทีการเหยียบย่ำเป้าหมายผู้อื่นเพื่อก้าวต่อไป พวกเขาอาจทำมานานแล้ว เพียงแค่นี้แต่ละคนต่างต้องเหยียบย่ำกันเองเท่านั้น

แต่ทั้งหมดนั้นก็เพื่อก้าวต่อไปมิใช่หรือ

ทว่าเรื่องราวใดๆ ล้วนมีอาจกำหนดได้โดยลำพัง เพราะยังมีความลับที่ถูกปิดซ่อนอยู่อีก และบางทีความลับนั้นอาจทำให้เรื่องราวกลับกลายเป็นหนทางที่ยากจะคาดเดาอีกครั้ง

และปริศนาทั้งหมดจะถูกคลี่คลายในวิชาดพิฆาตกล ภาค 'ศึกประชันราชครู' นี้ ขอเชิญทุกท่านรับชมได้เลย!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

เกี่ยวกับนักเขียน

หลิวซานเซียว นุรุษชาวจีนซึ่งผู้มีชื่อจริงว่าเจิ้งเจิ้นหว่า เป็นหนึ่งในนักเขียนผู้กำลังสร้างรากฐานให้แก่นิยายกำลังภายในยุคใหม่ แรกเริ่มเข้าสู่เส้นทางแห่งบรรณพิภพ เขาก็ขึ้นสู่สี่ยอดนักเขียนแห่งเว็บไซต์เทียนหย่าแพลตฟอร์มนิยายออนไลน์ชื่อดังของจีน ผลงานการเขียนของเขาแปลกใหม่ด้วยโครงเรื่อง เนื้อหาพิเศษเป็นเอกลักษณ์ การสร้างโลกลึกล้ำอลังการ และใช้สำนวนที่เรียบง่ายอ่านเพลิน แนวทางที่เขาถนัดก็คือการนำตำนานและเกร็ดประวัติศาสตร์ของจีนมาหลอมรวมเข้าสู่โลกแห่งนิยาย

จากใจนักแปล

สวัสดีค่ะผู้อ่านทุกท่าน กลับมาพบกับเม่นน้อยในเอ็นเธอร์นิวส์
อีกแล้ว ^^ วันนี้เม่นน้อยขอแนะนำนิยายเรื่องใหม่ 'วิหคชาตพิฆาตกล' ซึ่งเป็น
เรื่องราวของมิติรภาพ การผจญภัย การไขคดี และศาสตร์ลึกลับโบราณ

ตัวเอกของเรื่องคือสองหนุ่มกับหนึ่งสาว ทั้งหมดเป็นองครักษ์จินอู ทหาร
รักษาพระองค์กองหนึ่งในสมัยราชวงศ์หมิง แต่ด้วยภาระหน้าที่ทำให้ต้อง
จับพลัดจับผลูเข้าไปข้องเกี่ยวกับเรื่องใหญ่ของบ้านเมืองโดยไม่รู้ตัว เรื่องใหญ่
ที่ว่านี้ชักนำพวกเขาไปในทิศทางที่คาดไม่ถึงและเดาไม่ได้ ชนิดที่ต้องลุ้นกัน
เล่มต่อเล่ม ซึ่งเม่นน้อยว่า 'ความเหนือคาด' เป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งที่ทำให้นิยาย
เรื่องนี้น่าติดตาม

สำหรับการแปลเรื่องนี้ ต้องยอมรับว่ายากพอสมควรเลย เพราะเนื้อหา
กล่าวถึงองครักษ์จินอูและองครักษ์อื่นๆ ในสมัยราชวงศ์หมิงซึ่งมีตัวตนอยู่จริง
ทำให้ต้องยึดข้อเท็จจริงและความถูกต้องเป็นสำคัญ แต่ขณะเดียวกันเนื้อหาหลัก
ของเรื่องก็กล่าวถึงศาสตร์ลึกลับอันเป็นปริศนาด้วย ซึ่งนักแปลต้องทำความเข้าใจ
และพยายามถ่ายทอดออกมาให้นักอ่านเห็นภาพมากที่สุด

สุดท้ายเม่นน้อยขอฝาก 'วิหคชาตพิฆาตกล' ไว้ในอ้อมอกอ้อมใจของ
นักอ่านเอ็นเธอร์ทุกท่านด้วยนะคะ คิดว่านักอ่านสายบู๊ที่ชอบความตื่นเต้นและ
การผจญภัยน่าจะถูกใจเรื่องนี้ค่ะ

เม่นน้อย

05/07/2020

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

เยือนป่าอุณยาอีกครั้ง

เหมันต์มาเยือนจินหลิง สายลมหนาวเหน็บ

แม่น้ำนานจิงจะตั้งอยู่ทางตอนใต้ของแม่น้ำไหวเหอ ทว่าแต่ไรมา
ฤดูหนาวและฤดูร้อนยาวนาน ฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วงกลับสั้นนัก
โดยเฉพาะฤดูหนาวอากาศจะเย็นขึ้นจนยากทานทน นี่เพ่งย่างเข้า
ฤดูใบไม้ร่วงมาได้แค่สองเดือน หิมะก็โปรยปรายลงมาอย่างหนัก
รอบหนึ่งแล้ว

ยามทอดตามองไปยังขอบฟ้าจะเห็นเมฆหนาหนักแลคล้ายม่าน
แขวนอยู่ เกล็ดหิมะแต่ละเกล็ดประหนึ่งผีเสื้อสีเงินเรียงระบำไปทั่ว
คูคล้ายเศษหยกที่ปลิวโปรย เมืองหลวงถูกหิมะขาวโพลนปกคลุม
ในชั่วข้ามคืน จากถนนหงฮู่ไปจนถึงถนนซานซาน จากแม่น้ำฉินไหว
จรดเขาคี้อจิน ทั่วทุกแห่งหนล้วนมีหิมะขาวบริสุทธิ์ประดับประดา
เทือกเขาคดเคี้ยวที่ปกคลุมด้วยหิมะดุจตั้งงูสีเงินโอดโงงไปมา เกล็ดหิมะ
สีขาวทำให้เมืองที่ผ่านไฟสงครามหลายครั้งแห่งนี้ลดความอึมครึม
ลงไปได้หลายส่วนชั่วคราว ขณะเดียวกันก็มีความประณีตงดงาม

เพิ่มขึ้นหนึ่งส่วน

ฉินหมิงขี่ม้าทำอวีนมุ่งหน้าไปบนถนนแถบชานเมืองช้าๆ ตามลำพัง หิมะที่ตกหนักทำให้หนทางเบื้องหน้าเป็นป่าไม้ไร้ใบสีขาวโพลน กิ่งไม้แห้งยืดยาวไปทั่วเหมือนกรงเล็บสัตว์ บ้างเป็นสีดำ บ้างเป็นสีเทา บ้างเป็นสีขาว มองไกลๆ ดูคล้ายภาพวาดน้ำหมึกแปลกประหลาด พิศณุให้ละเอียดยีกที่กิ่งไม้แห้งสีดำเหล่านี้ยังคงคล้ายผีร้ายผู้หนึ่งที่อยู่ไปมาท่ามกลางหิมะ

ปาสุณยา ปาสุณยา นี่เป็นสถานที่ที่มีไอชั่วร้ายเข้มข้นที่สุดของชานเมืองหนานจิงโดยแท้

ฉินหมิงเหม่อมองปาสุณยา ก่อนจะก้มหน้าทอดกอย่างห่อเหี่ยว ดูคล้ายมีอาจปลุกความฮึกเหิมในตัวได้แม้แต่น้อย การนัดหมายเมื่อสามวันที่แล้วพริบตาเดียวก็มาถึง วันนี้เป็นวันที่เขานัดประลองยุทธ์กับสื่อเจี้ยนเซิง

วันนั้นตอนอยู่ในสนามหญ่ สื่อเจี้ยนเซิงถือไม่เลิก ฉินหมิงสนใจจึงตกปากรับคำ อันที่จริงนั้นเป็นเพียงคำพูดเออออส่งเดชที่เขาใช้หลอกอีกฝ่ายในยามคับขันเท่านั้น ฉินหมิงไม่เคยคิดที่จะประลองยุทธ์ตัดสินเป็นตายกับสื่อเจี้ยนเซิงจริงๆ นี่หาใช่เพราะเขากลัวสื่อเจี้ยนเซิง แต่เพราะคิดว่าการประลองยุทธ์กับคนที่มื้อมือคร่ำครึเช่นนี้ออกจะน่าเบื่อเกินไป เป็นเพียงการเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ เห็นได้ชัดว่าฉินหมิงประเมินระดับความสำคัญของการประลองยุทธ์ครั้งนี้ต่ำเกินไป!

เป็นเวลาสามวันติดต่อกันที่จอมกระบี่ผู้นี้มาปรากฏตัวบนเสาดินในสนามหญ่ตอนยามค่ำสามเค่อ* ท่วงทีของเขาโยโย่หง

* ยามค่ำ คือช่วงเวลา 11.00 น. ถึง 12.59 น. ยามค่ำสามเค่อ หมายถึงเวลา 11.45 น.

สวมชุดคลุมยาวสีขาว ทั้งยังแบกกระบี่ประหลาดสิบเล่ม ลักษณะอันโดดเด่นเช่นนี้แค่นั่งอยู่เฉยๆ ก็สะดุดตามากพอแล้ว! ไม่เพียงเท่านั้น เขายังตั้งใจสั่งให้ลูกจ้างในร้านน้ำชาหลายคนซึ่งป้ายผ้ารอบสนามตีฆ้องลั่นกลอง ปาวประกาศอย่างเสียงดัง

"มาๆ เร่เข้ามา สามวันให้หลังยามชื่อ จอมกระบี่อันดับหนึ่งจากสี่สี่สี่เจี้ยนชิงกับองครักษ์จินอู่ฉินหมิงจะประลองยุทธ์กันในป่าสุณยารายชื่อยอดฝีมือในประกาศสำนักเพิงอู่จะต้องถูกแก้ไข ทุกท่านห้ามพลาดเด็ดขาด! ต้องไปดูให้ได้!"

"เคล็ดวิชาบังคับกระบี่สุดล้ำเลิศ เป็นหนึ่งไม่มีสองในใต้หล้า ต้องทำให้เจ้าหนุ่มน้อยจากกองกำลังจินอู่กัมห้วยยอมจำนนอย่างแน่นนอน!"

"ห่าลมปราณสุปฐุม ทุกกระแสหลอมเป็นปราณแท้ สิบกระบี่เจินจัดแตกฉาน ทุกกระบี่คือสังหาร ฉินหมิงองครักษ์จินอู่ย่อมต้องพ่ายแพ้!"

...

สี่สี่เจี้ยนชิงที่คร่ำครึผู้นี้ราวกับเกิดปัญญาในช่วงข้ามคืน วิธีนี้ของเขาปบให้ฉินหมิงตกที่นั่งลำบาก การปาวประกาศทุกวันเช่นนี้ทำเอาผู้คนทั่วทั้งเมืองหลวงต่างรู้ว่าพวกเขาจะประลองยุทธ์กันอย่างเปิดเผย ฉินหมิงไร้สิ่งที่ซ่อนไว้หนทางหนี ทุกคนที่รู้จักฉินหมิงเมื่อเจอหน้าเขาคำแรกที่ถามได้คือ "หัวหมูใหญ่ฉิน" ได้ยินว่าท่านจะประลองยุทธ์กับจอมกระบี่อันดับหนึ่งจากสี่สี่อันใดนั้น วิชายุทธ์ของท่านล้ำเลิศ จะต้องพาดฟันจอมกระบี่อันดับหนึ่งผู้นั้นจนล้มลุกคลุกคลานกลับไปแน่และไม่กล้าเหยียบย่างเข้ามาในเมืองอีก ข้าตั้งใจไปดูการประลองครั้งนี้โดยเฉพาะเลยนะ!"

"หัวหมูใหญ่จิน ท่านมั่นใจหรือไม่ จะทำให้พวกเราองครักษ์จินอยู่ ขาหย่น้าไม่ได้ละ!"

"หัวหมูใหญ่จิน หมูนี้ไฉนท่านจึงไม่ตั้งใจฝึกยุทธ์ให้ดี นี่มัน ช่วงเวลาหน้าสิ่วหน้าขวานแล้วนะ ยังเอาแต่เล่นหุ่นอยู่ได้! ท่านอย่ามัว ลุ่มหลงกับของเล่นจนหลงลืมปณิธานของตนเองสิ!"

"หัวหมูใหญ่จิน ข้าได้ยินมาว่าสื่อเจี้ยนเจิงผู้นี้ร้ายกาจทีเดียว เท่าที่ข้ารู้จักท่านมา ถึงเวลาท่านคงไม่หนีไปกลางคันกระมัง..."

...

ที่นาโมโหที่สุดคือจิงอีเฟย นางเอ่ยเพียงว่า "ถึงอย่างไรเจ้าก็ ไม่มีชื่อเสียงอันใดอยู่แล้ว ไปกับไม่ไปจะแตกต่างอันใดเล่า มีผู้ เก็บแรงไว้ทำเรื่องสำคัญจะดีกว่า"

เป็นเวลาสามวันเต็มๆ ที่จินหมิงเก็บกลั่นโทสะไว้ในท้อง เขา อยากจะปิดปากเจ้าคนพวกนี้ให้หมดเหลือเกิน แต่จนใจที่ปากอยู่บน ใบหน้าของผู้อื่น ต่อให้เขาปิดปากคนได้หลายคน ก็มีอาจปิดปาก คนหลายสิบหมื่นทั่วทั้งเมืองได้ ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ตนย่อมไม่ไป ไม่ได้แล้ว

จินหมิงดื่มสุราหมดหนึ่งชามและคำรามออกมา "ข้าจินหมิงก็ นับเป็นลูกผู้ชายออกสามศอกคนหนึ่ง จะหลบหนีกลางคันได้อย่างนั้นรึ! ถึงอย่างไรสื่อเจี้ยนเจิงผู้นี้ก็เคยพ่ายแพ้ข้า หากครั้งนี้ไม่จัดการเขา ให้พันร่วจนต้องหาไปทั่วพื้น ข้าไม่ขอแช่จิน!"

หิมะตกหนักขึ้นทุกที รอบด้านกว้างใหญ่ไพศาล มีเพียงหนึ่งคน หนึ่งม้ามุ่งไปข้างหน้าเพียงลำพัง

เดิมจิงอีเฟยกับไปฉีควรจะเดินทางมาเป็นเพื่อนเขาด้วย ทว่า ตั้งแต่กลับจากการต่อสู้ที่สุสานหลวงเชียวหลิง ไปฉีก็มักจะหายตัวไป

บ่อยครั้ง หลายวันมานี้ยังไม่เห็นแม้แต่เงาของอีกฝ่ายเลย จินหมิงอยากติดต่อก็กติดต่อก็ไม่ได้ ส่วนจึงอืเพยพูดตรงๆ ว่านางไม่สนใจการประลองยุทธ์ในความคิดนางวรยุทธมีไว้สำหรับลงโทษคนชั่วจัดคนเลว ใช้ต่อสู้กับศัตรูในสนามรบ การนำวรยุทธมาประลองแข่งขันกันเป็นเรื่องไร้สาระที่สุด โดยเฉพาะสื่อเจี้ยนเซิง นางยังรู้สึกว่าการาเบื้อหน้ายแม้กระทั่งหน้าคนผู้นี้ก็ไม่อยากเห็น

จินหมิงมองฟ้ามองดิน เจ้าดำที่ชื่ออยู่ก็พูดไม่ได้ เขาชอบความสนุก ครั้นครั้นมาแต่ไหนแต่ไร บัดนี้ต้องเดินทางมาคนเดียวจึงรู้สึกอ้างว้างจนอดไม่ได้ที่จะถอนหายใจ "สวรรค์ริษยาผู้เก่งกล้าโดยแท้! ข้าจินหมิงเพิ่งจะได้เลื่อนขั้นเป็นหัวหมู่ธงใหญ่ของกองกำลังจินอู่ ยังไม่ทันได้ดีใจสักวันก็ถูกคนชั่วผู้นี้ตามตื้อ เจ้าฝึกกระบี่ของเจ้าไปกิดีแล้วนี่นา ไยต้องมายุ่งกับข้าด้วย ข้าจินหมิงก็แค่หักกระบี่เจ้าไปเล่นเดียวเท่านั้น จำเป็นต้องเจ้าคิดเจ้าแค้นถึงเพียงนี้ด้วยหรือ อีกอย่างคนที่ถูกข้าหักอาวุธมีถมเถไป หากพวกเขามาหาข้าและทำประลองยุทธ์ทุกวี่วัน ข้ายังจะเป็นองค์รัชชินอู่ต่อไปได้หรือ

อีกอย่างจึงอืเพยกับไปฉีเซียงไร้คุณธรรมเหลือเกิน เรื่องสำคัญเช่นนี้ยังไม่มาเป็นเพื่อนข้า คนหนึ่งมีข้ออ้างเยอะกว่าผู้ใด ไปฉีเซียงไปฉีแต่ก่อนข้าเคยช่วยเหลือเจ้าเอาไว้ ยังเห็นเจ้าเป็นพี่น้องด้วย บัดนี้กลับไม่เห็นแม้แต่เงา เห็นทีคำกล่าวว่าคุณยังมีผู้เคร่งขรณนั้นถูกต้องที่สุด ดูสิ สุนัขจรจัดพวกนั้นจงรักภักดีต่ออาณูมากเพียงใด ม้าตัวนี้ก็จงรักภักดีต่อข้ามากเช่นกัน! ไซหรือไม่ว่าเจ้าดำ"

เขาดูบุขนแผงคอของเจ้าดำ จากนั้นพลันออกแรงหนีบสองขาเข้าด้วยกัน ม้าดำได้ร่างตกใจ เหี้ยยดขาห้อยตะบึงไปข้างหน้าทันที ขณะควมม้าทะยานออกไป จินหมิงบังเกิดความคิดแผลงๆ เขาสลัด

ผ้าคลุมที่โพกศีรษะอยู่ออก หนึ่งคนหนึ่งม้าฝ่าลมหิมะตะบึงไปยังป่าสุณยา ด้วยท่วงทีห้าวหาญ ประหนึ่งบทกวีสมัยถึงที่ว่า 'โหลวหลันไม่แตกพ่าย ไม่ขอหวานคืน'

ไม่นานก็มาถึงชายป่า

ไม่ได้มาหลายเดือน ป่าสุณยาแห่งนี้ดูทรุดโทรมวังเวงยิ่งกว่าเก่า ต้นไม้แห้งดูแห้งเหี่ยวยิ่งกว่าเดิม ใบไม้เหลืองหล่นเกลื่อนพื้น แซมด้วยหิมะขาว สีเหลืองขาวแผ่ไปทั่ว เสียงลมพัดตอใบไม้ฟังดู เจ็บเหงายิ่ง

ฉินหมิงเห็นในป่าแห่งนี้ปราศจากผู้คนก็ลอบดำตัวเองคำหนึ่ง เขามาเร็วเกินไป!

อากาศบัดซบเช่นนี้มาเร็วก็ไม่มีที่ให้พักผ่อน ครั้นเห็นหิมะทำท่าว่าจะตกหนักขึ้นเรื่อยๆ เขาก็กระโดดลงจากม้านายจะเข้าไปหลบหิมะในวัดเก่าและถือโอกาสนี้ตั้งกลไ่กับดักไว้สักเล็กน้อย ประเดี๋ยวจะได้ส่งสอนเจ้าสื่อเจี้ยนเซิงนั่น ทว่าเพิ่งจะก้าวขึ้นไปบนชั้นบันได เขาพลันได้ยินเสียงดังหนวญระลอกหนึ่งลอยมาจากที่ไกลๆ เสียงนี้ออกจะคุ้นหูเล็กน้อย

เป็นเสียงฝูงอีกาบินวน!

ฉินหมิงตกใจ ครึ่งก่อนอีกาบินโฉบมา รายชื่อยอดฝีมือของสำนักเพิงอู่มีการจัดอันดับใหม่ วันนี้ตอนนี้อีกาบินมาอีกแล้ว หรือว่ารายชื่อยอดฝีมือของสำนักเพิงอู่เกิดการเปลี่ยนแปลง ครั่งนี้ใครถูกสังหารกันนะ

เขารีบกระโดดขึ้นไปบนชั้นบันไดแล้วหลบหลังก้อนหินด้านข้าง ก่อนแหงนหน้ามองขึ้นไปกลางอากาศเจิบๆ เป็นดังที่คิด เพียงครู่เดียวก็มีอีกาหลายร้อยตัวบินโฉบมา ท้องฟ้าเหนือป่าทั้งผืนถูกปกคลุมด้วย

สีดาทะมึน เสียงดังอื้ออึงลอยเข้ามาในหูไม่หยุด จินหมิงเบิกตาโต
 ลอบคิดในใจว่าครั้งนี้ตนจะต้องรู้ให้ได้ว่าใครกันที่มามีมติประกาศสำนัก
 เฟิงอู่ หากเขาสืบรู้ว่าผู้บงการเบื้องหลังของสำนักเฟิงอู่คือผู้ใด เกรงว่า
 ชาวนี้คงจะสร้างความสั่นสะเทือนไปทั้งเมืองหลวงกระมัง

เนื่องจากหิมะตกหนักแสงรอบด้านจึงสลัวรางอยู่แล้ว เมื่อมีอีกา
 บินวนบดบังท้องฟ้าและดวงอาทิตย์ในป่าจึงยิ่งมืดมนเหมือนยามค่ำคืน
 ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของเงาแสง เงาคนสายหนึ่งได้พุ่งออกมา
 จากป่าอย่างรวดเร็ว คนผู้นี้วิชาตัวเบาล้ำเลิศ จากการคะเนด้วยสายตา
 ของจินหมิง วิชาตัวเบาของอีกฝ่ายน่าจะเหนือกว่าจึงอึ้งไป ถึงขั้นคิดว่า
 เวียดนามด้วยซ้ำ! ฝีมือเช่นนี้เกรงว่าทั่วทั้งเมืองหลวงคงมีอยู่เพียง
 ไม่กี่คน มิน่าอีกฝ่ายถึงไปมาได้อย่างอิสระ ปิดประกาศสำนักเฟิงอู่
 โดยไม่ถูกคนจับได้

ผู้มาสวมชุดดำทั้งตัว รูปร่างเตี้ยผอม เหมือนอีกาตัวใหญ่ตัวหนึ่ง
 เขาทั้งตัวลงบนกิ่งไม้อย่างแผ่วเบาและกวาดตามองรอบด้านก่อน
 ส่งเสียงอย่างประหลาดใจออกมา เห็นได้ชัดว่าเขาแปลกใจมากที่วันนี้
 ไม่เห็นผู้ใดเลยสักคน ที่ผ่านมาสักสำนักเฟิงอู่ยังไม่ทันได้ปิดประกาศ
 ปาแห่งนี้ก็มียอดฝีมือจากสำนักต่างๆ มาชอนตัวอยู่เต็มไปหมดแล้ว
 แต่วันนี้ในปากลับว่างเปล่าไร้คน หรือเป็นเพราะหิมะตกหนัก เหล่า
 ผู้กล้าในยุทธภพเห็นว่าหนทางไกล อากาศหนาวเหน็บจึงไม่มากัน

คนผู้นี้ทะยานร่างเบาๆ จากกิ่งไม้ลงมาบนชั้นบันไดและกวาดตามองรอบๆ ครั้นแน่ใจว่าไม่มีใครแม้แต่คนเดียวจึงพรวนลมหายใจอย่าง
 โลงอก ต่อให้วิชาตัวเบาของเขาดีเลิศเพียงใด แต่การทำงานนี้ก็ทำให้ออก
 สั่นขวัญแขวนทั้งวัน เพราะหากถูกคนจับได้ย่อมจบเห่ นี่หาใช่เพราะ
 ชีวิตจะเป็นอันตราย แต่ต้องขายหน้าครั้งใหญ่เสีย

คิดว่าสิ่งใดของสำนักเพิงอู่ที่ดึงดูดความสนใจของผู้คนมากที่สุด
อย่างนั้นหรือ สองคำเท่านั้น 'ลี้กลับ' อย่างไรเล่า!

ข้อสันนิษฐานและการคาดเดาที่คนในยุคทองมีต่อสำนักเพิงอู่
มีมากมายดุจขนวัว บ้างอ้างอิงโคลงกลอนคัมภีร์ บ้างวิเคราะห์อย่าง
มีเหตุมีผลมีหลักฐานสนับสนุน บ้างพูดเหลวไหลเรื่อยเปื่อย วาจา
ไม่เข้าหูก็มีเหมือนกัน เป็นต้นว่ายอดฝีมือที่อยู่เบื้องหลังสำนักเพิงอู่คือ
จางซานเฟิงผู้เป็นดั่งมังกรเทพเห็นหัวไม่เห็นหาง* เพราะจางซานเฟิง
แม้อายุมากแล้ว แต่นิสัยยังคงไร้เดียงสาเหมือนเด็กๆ ทำเรื่องเช่นนี้
นับว่าสมเหตุสมผล ลองดูสิ ยอดฝีมืออันดับหนึ่งในใบประกาศมิใช่
จางซานเฟิงหรื นี่ย่อมเป็นการบอกว่าข้าจางซานเฟิงยังมีชีวิตอยู่ อีกทั้ง
ยังเป็นอันดับหนึ่งในยุคทอง พวกเจ้าใครก็อย่าได้มาแย่งชิงตำแหน่งนี้
กับข้า! แต่ก็มีคนปฏิเสธทันทีว่าจางซานเฟิงบำเพ็ญตนจนถึงขั้นเซียน
จิตใจกระจ่างใสดูจันฉ่อง ไม่สนใจลาภยศชื่อเสียงมาเนิ่นนาน ใช้ชีวิต
อย่างอิสระเสรี แล้วจะทำเรื่องไร้สาระเช่นนี้ได้อย่างไร ผู้ที่อยู่เบื้องหลังนี้
เปลี่ยนแปลงรายชื่อในประกาศได้อย่างทันท่วงที แสดงว่าหูดจะต้อง
กระจายอยู่ทั่วทุกแห่งหนของต้าหมิงแน่ บุคคลเช่นนี้ย่อมต้องมีอำนาจ
ของราชวงศ์หลินหลงอยู่ ส่วนเรื่องที่สำนักเพิงอู่มาปิดประกาศรายชื่อ
ยอดฝีมือ เป็นไปได้ว่าอาจเกี่ยวข้องกับพระบัญชาขององค์จักรพรรดิ
จุดประสงค์ก็เพื่อควบคุมบงการคนในยุคทอง ทำให้ผู้ที่จงรักภักดีต่อ
ราชสำนักได้ทั้งชื่อเสียงและผลประโยชน์

การคาดเดาต่างๆ นานามีมากมายหลายหลาก ทว่าล้วนไม่มี
บทสรุปในตอนสุดท้าย การคาดเดาเช่นนี้จึงแต่จะทำให้สำนักเพิงอู่ที่

* มังกรเทพเห็นหัวไม่เห็นหาง ใช้เปรียบเปรยถึงคนที่เคลื่อนไหวอย่างลึกลับ ไม่เปิดเผยตัวตน หรือ
หมายถึงคำพูดกำกวม ยากจะคาดเดา

ไม่เคยเปิดเผยโฉมหน้าดูสิกลับยากจะหยั่งถึงมากกว่าเดิม! ทุกคนล้วนอยากรู้อยากเห็น ยิ่งเป็นปริศนาที่แก้ไม่ได้ก็ยิ่งมีคนสนใจมากขึ้น ไฉนหากความจริงเปิดเผยออกมา คุณค่าย่อมสูญหายไปทันที ดังนั้นการระมัดระวังของคนชุดดำผู้นี้จึงมิใช่เข้าใจเหตุผลเสียทีเดียว หากตนพลั้งพลาดถูกคนจับได้ เรื่องราวของสำนักเพิงอู่ถูกเปิดเผย นี่จะมิกลายเป็นข่าวดังครึกโครมหรือหรือ แล้ววันหน้าสำนักเพิงอู่ยังจะดำเนินต่อไปได้อย่างไร

ทว่าวันนี้เขาเจอนินหมิง กล่าวได้ว่าดวงไม่ดีจริงๆ!

นินหมิงในใจเต็มไปด้วยความอยากรู้และยินดีปริดา เขาไม่สนใจการประลองยุทธ์อันใดอีกแล้ว เขาแต่จับจ้องคนชุดดำผู้นี้ ดูว่าอีกฝ่ายจะมีความเคลื่อนไหวอย่างไร เขาคิดเพียงว่าครั้งนี้ตนจะต้องลากตัวผู้ที่อยู่เบื้องหลังสำนักเพิงอู่ออกมาให้ได้ หากตนรู้เรื่องนี้เป็นคนแรก และป่าวประกาศออกไป ชาวนี้จะต้องสั่นสะเทือนเมืองหลวง ไม่สิ จะต้องสั่นสะเทือนยุทธภพทั้งหมดเป็นแน่!

คนชุดดำก้าวขึ้นไปบนชั้นบันไดช้าๆ ดูระมัดระวังทีเดียว เขาเดินไปหน้าวัดเก่าแก่และเหม่อมองตัววัดกับต้นไม้ใหญ่ ท่าทางคล้ายทอดถอนใจอยู่หลายส่วน วัดแห่งนี้เดิมน่าจะเคยเกี่ยวข้องกับเขา เมื่อเห็นวัดทรุดโทรมถึงเพียงนี้ย่อมเกิดสะท้อนใจเป็นธรรมดา

คนชุดดำผู้นี้มองดูวัดอยู่พักหนึ่ง ในที่สุดก็หยิบรายชื่อยอดฝีมือของสำนักเพิงอู่ออกมา ครั้นใช้สองเท้าสะกิดพื้นเบาๆ ร่างก็ลอยสูงขึ้นไปจังกว กระโดดอีกทีก็ลอยขึ้นไปอยู่บนกิ่งไม้แล้ว เขาคลี้ประกาศจากสำนักเพิงอู่ออกและตบมันลงไปกับต้นไม้หนึ่งที กระดาษสี่เหลี่ยมถูกตรึงอยู่บนลำต้นเรียบร้อย

คนชุดดำมีท่าทีพึงพอใจก่อนกระโดดลงมา แต่คิดไม่ถึงว่า

ได้ต้นไม้อะไรจะมีคนยืนรออยู่ เป็นเงินหมื่นที่กำลังยืมรำนั่นเอง "ที่แท้เป็นคนของสำนักเฟิงอู่จริงๆ ในที่สุดข้าก็จับได้แล้ว มา ให้ข้าดูโฉมหน้า
ที่แท้จริงของเจ้าหน่อยเถอะ!"

บทที่ 2

เจ้าสำนักเฟิงอู๋

จินหมิงยกสองมือนี้ออกไปเตรียมคว้าจับคนผู้นี้

คนชุดดำตกใจจนหน้าถอดสี ตามหลักแล้วตอนนี้ร่างของเขา กำลังตกลงมา ยามอยู่กลางอากาศย่อมมีโอกาสเคลื่อนไหวย้ายร่างหนีได้ นอกจากตกลงมาในอ้อมกอดของจินหมิงก็ไม่มีหนทางอื่นอีก แต่วิชาตัวเบาของคนผู้นี้ร้ายกาจโดยแท้ เขาสะบัดแขนเสื้อทั้งสองข้าง กลางอากาศ อาศัยแรงลมจากการกระพือดีลังกาอย่างง่ายดาย เหมือนเหยี่ยวตัวหนึ่งและเหินตัวไปอีกทาง

คนผู้นี้กางแขนเสื้อทั้งตัวลงบนพื้นอย่างแผ่วเบาเหมือนนกนางแอ่น ตัวหนึ่ง ทว่าร่างเฟิงจะไต่ขึ้นอย่างมั่นคง เขาก็พลันสะบัดนิ้วมือ อาวุธลับ สามชิ้นพุ่งออกมา

สามดาวประกายหนาว...พุ่งตรงมายังสองตาและลำคอของจินหมิง ท่วงทีดุร้ายกาจ

จินหมิงหนีบหางเฟิงวาดออกไปฟันทำลายอาวุธลับสิ้นในพริบตา คนชุดดำตกใจอย่างเห็นได้ชัด ด้วยคิดไม่ถึงว่าจินหมิงจะมีมือดีขนาดนี้

ครั้นตระหนกว่าตนเปิดเผยฐานะแล้วในใจก็พลันว่าวุ่นลอนลานไม่คิดที่จะต่อสู้อีก คิดเพียงจะรีบไปจากที่นี่โดยเร็วเท่านั้น สองเท้าจึงถีบพื้นเหินตัวออกไปสองจั้ง ปลายเท้าสะกิดพื้นอีกที่ก่อนหายเข้าไปในป่า

"หน้อย ยังคิดหนีรี!" ฉินหมิงร้องเสียงดังแล้วรีบรุดตามไป

สองคนทะยานออกจากป่าสุณยาและวิ่งออกไปไกล ความเร็วของคนชุดดำผู้นี้น่าตกใจจริง ๆ เขาวิ่งหนีอย่างรวดเร็วไปตลอดทางเหมือนนกที่โฉบบินและเสียที่ออกไล่เหยื่อ ไม่นานก็สลัดฉินหมิงออกไปได้สิบกว่าจั้ง เพียงแต่นอกป่าเป็นทุ่งราบกว้างใหญ่ไพศาล ต้นไม้ต้นหญ้าเขียวฉาวยาวไกล แทบจะไม่มีสิ่งใดเป็นที่กำบังได้ ต่อให้คนชุดดำผู้นี้ไวเพียงใดก็หนีไม่พ้นสายตาของฉินหมิง ฉินหมิงไปแกะเชือกที่ผูกม้าทำอวีนอยู่และกระโดดขึ้นขี่ มือตบหลังม้าอย่างแรง ไล่ตามคนชุดดำไปอย่างสุดกำลัง

คนชุดดำแม้จะว่องไว แต่ยามอยู่บนพื้นราบย่อมมีอาจวៃไปกว่าม้าทำอวีน สองคนเจ้าหนีเข้าตาม ระยะห่างน้อยลงเรื่อย ๆ คนชุดดำพลันเปลี่ยนทิศทางการทะนหัน พุ่งเข้าไปในป่าที่บึกบึน ฉินหมิงไม่ลดละบังคับม้าห้อยตะบึงเข้าไปในป่า

นี่เป็นป่าต้นจางที่ปราศจากร่องรอยของผู้คน ในป่าเต็มไปด้วยลำต้นอวบหนาของต้นไม้สลบซับซ้อน ม้าทำอวีนเข้ามาในป่าแล้วความเร็วลดลงอย่างเห็นได้ชัด คนชุดดำฉวยโอกาสนี้เร่งฝีเท้าสลัดฉินหมิง ฉินหมิงได้แต่ลงจากม้าอย่างจวนใจและวิ่งไล่ตามแทน เพียงแต่คนผู้นี้ไวเกินไป เหมือนได้ฝ่าเท้าเหยียบกงล้อไฟอยู่อย่างไรรออย่างนั้นเพียงพริบตาเดียวก็หายลับไปในป่าโดยสิ้นเชิง ภูเขาสูงป่าที่บึกบึนมองไม่เห็นแม้กระทั่งเงาของอีกฝ่ายแล้ว

ฉินหมิงคิดในใจว่าทั่วทั้งภูเขานี้ทุกหนแห่งล้วนมีหิมะทับถมอยู่

ต่อให้วิชาตัวเบาของคนผู้นี้ดีเพียงใดก็เป็นไปไม่ได้ที่จะยำหิมะโดยไร้ร่องรอย โดยเฉพาะเมื่อหนีไปอย่างรีบร้อนถึงเพียงนี้ย่อมไม่มีเวลาทำลายรอยเท้า ดังนั้นในป่าจะต้องเหลือรอยเท้าอยู่แน่ ตนต้องไล่ตามต่อไป จะล้มเลิกความพยายามในช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้ไม่ได้เป็นอันขาด

ฉินหมิงสบต "จับตัวได้เมื่อไรจะต้องต้อยสัยกหนึ่งก่อน" เขารีบค้นหาไปทั่ว เป็นดังที่คิด ไม่ไกลออกไปเขาพบรอยเท้าที่จางมากหลายรอย รอยเท้าเหล่านั้นมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออก แสดงว่าขึ้นไปบนภูเขา ตามไปอีกสักระยะก็เห็นด้านหน้าปรากฏขึ้นบันได เป็นขั้นบันไดหินเก่าแก่โบราณคดเคี้ยวไปมา เต็มไปด้วยหิมะและใบไม้ร่วงที่ทับถม รอยเท้าขาดหายไปตรงนี้

ฉินหมิงคลี่ยิ้ม "เห็นทีคนผู้นี้คงจะย่ำบนใบไม้ที่ร่วงอยู่ขึ้นไปบนเขาแน่นอน หึๆ คราวนี้ข้าจะจับพวกคนของสำนักเฟิงอู่ทั้งหมดให้ได้!"

เขาไต่ขึ้นบันไดไปอย่างรวดเร็ว ครั้นขึ้นไปหลายสิบจั้งก็ถึงปลายทางของบันได สิ่งที่สะท้อนเข้าสู่สายตาเป็นอย่างแรกคือวัดเก่าโหม่งแห่งหนึ่งบนนั้นแขวนป้ายชื่อ 'วัดเสี่ยวหนาน (รู้หนาว)' ดูจากประตูไม้ที่ผุพังและสีเคลือบที่ลอกหล่อน วัดแห่งนี้น่าจะถูกทิ้งร้างมาหลายสิบปีเป็นอย่างน้อย

ฉินหมิงไล่ตามมาถึงขั้นนี้หากไม่เข้าไปดูให้รู้ชัดย่อมไม่สบายใจ เขากวาดตามองรอบด้านแล้วขัดฉางเฟิงในมือออกไป เกิดเสียงดังจิกเมื่อเห็นว่าไร้วีแววของคน เขาจึงผลักประตูเข้าไปข้างใน ภายในประตูใหญ่เป็นลานสี่เหลี่ยมขนาดเล็ก ทั่วทุกบริเวณเป็นอิฐและกระเบื้องหลังคาที่แตกชำรุด เทวรูปจีนกั๋ง* สูงจั้งกว่าที่แกะสลักจาก

* จีนกั๋ง ในที่นี้หมายถึงท้าวจุลโลกบาล (เทียนหวัง) คือมหาเทพทั้งสี่ผู้พิทักษ์พุทธศาสนา บ้างเรียกว่า เทสทิศ ได้แก่ เทพฉือกั๋ว (ท้าวธฤตราชภูรี) ทิศตะวันออก เทพเจิ้งจาง (ท้าววิรุฬหก) ทิศใต้ เทพกั๋วมู่ (ท้าววิรูปักษ์) ทิศตะวันตก และเทพตั่วเหวิน (ท้าวเวสสุวรรณ) ทิศเหนือ

หินสี่องค์ยืนอยู่สองฝั่ง ถลิ่งตาด้วยท่าทางดูดี แต่ละองค์ถือของวิเศษ คิดว่าเดิมสองฝั่งคงต้องเป็นระเบียบทางเดินที่มีหลังคาแน่ แต่เมื่อขาดการซ่อมบำรุงเป็นเวลานานจึงทรุดโทรมเช่นนี้

ผ่านเทวรูปจินกัณฐ์นี้ไป เบื้องหน้าก็เป็นวิหารขนาดใหญ่ หลังหนึ่ง วิหารหลังนี้แม้จะชำรุดผุพัง แต่ดูจากเสาต้นใหญ่ หินแกะสลัก อันประณีต ยังพอมองเห็นเค้าโครงว่าแต่เดิมวัดแห่งนี้คงมีความสง่างาม ตระการตาอยู่หลายส่วน ทว่าสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของฉินหมิงที่สุดคือ รอยเท้าสืบทวารอยที่ปรากฏอยู่บนพื้นหิมะในลาน รอยเท้าเหล่านั้น สืบสนเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่าคนผู้นี้เกิดความลังเลไม่รู้ควรเดินไปที่ใด ทว่าสุดท้ายรอยเท้ายังคงมุ่งตรงไปยังวิหารใหญ่ด้านหน้า

หรือว่าสำนักเพิงอุ้งที่โด่งดังไปทั่วยุทธภพจะตั้งอยู่ในวัดเก่าผุพัง แห่งนี้

ใบหน้าของฉินหมิงเต็มไปด้วยความตื่นเต้นเมื่อความจริงใกล้เข้ามา เขาเดินเข้าไปใกล้วิหารใหญ่ช้าๆ อย่างระมัดระวังด้วยกลัวว่าเสียงของตนจะทำให้ผู้ที่อยู่ในวัดรู้ตัว ยามนี้รอบด้านเงียบสงัดไปหมด นอกจากเสียงหิมะที่โปรยปรายลงมาแล้วก็ไม่ได้ยินเสียงอื่นใดอีกเลย

ตึกตก! ตึกตก!

เหมือนเสียงหัวใจเต้นของคน ยิ่งเข้าใกล้วิหารใหญ่เขาก็ยิ่งได้ยิน เสียงนี้ดังชัดเจน เดิมเขาคิดว่านี่เป็นเสียงหัวใจของตัวเอง แต่แยกแยะ เพียงเล็กน้อยก็รู้ว่านี่เป็นเสียงหัวใจของคนอีกคน ฉินหมิงเดินไปถึง ได้ชายคาก่อนจะเงยหน้า พบเงาดำสายหนึ่งซ่อนตัวอยู่ตรงมุมตามคาด

ฉินหมิงตัดสินใจอย่างฉับพลัน แขนขวาสะบัดออก ลูกดอก แขนเสื้อพุ่งออกไปพร้อมเสียงแหลม จู่โจมไปที่คนชุดดำ!

คนชุดดำตกใจและทะยานร่างหลบหนีอีกครั้ง ทว่าครานี้ฉินหมิง

ตอบสนองรวดเร็วมาก เขากระโดดตามพร้อมหมุนตัว นางเพ็งในมือ
โผล่พื้นปลายนิ้ววาดคมมีดไปยังลำคอของคนผู้นั้น

กระบวนท่านี้ของฉินหมิงหมายจะข่มขู่เท่านั้น หาได้ต้องการ
ปลิดชีวิตอีกฝ่ายอย่างแท้จริง เพราะจุดประสงค์ของฉินหมิงคือการเค้น
เอาความลับของสำนักเพิงอู้ออกมา หาใช่การฆ่าคน

เพียงแต่นางเพ็งยังไม่ทันถึงตัวคนชุดดำ ประตูไม้ของวิหารพลัน
เกิดเสียงปั้งดังกังวานและแตกกระจายกลายเป็นเศษไม้ปลิวว่อนออกมา
ข้างนอก พร้อมเงาดำสายหนึ่งที่พุ่งออกมาตรงเข้าหาฉินหมิง!

นั่นเป็นรูปสลักพระอรหันต์หินที่สูงกว่าตัวคนเล็กน้อย ผู้ที่อยู่
ข้างในช่างมีเรี่ยวแรงมหาศาลโดยแท้ถึงขว้างรูปสลักหินที่หนักขนาดนี้
ออกมาได้อย่างง่ายดาย!

"ทลาย!"

ฉินหมิงคำรามเสียงดัง ร่างหมุนควงอยู่กลางอากาศ นางเพ็งในมือ
วาดเป็นวง

ฉับ! รูปสลักหินแยกเป็นสองส่วนในทันที เสียงประหลาดดังออกมา
จากในวิหารใหญ่ พริบตาเดียวอาวุธลับนับไม่ถ้วนก็พุ่งออกมา ทว่า
ครั้งนี้หาใช่รูปสลักพระอรหันต์ แต่เป็นซีกไม้ไผ่สามสิบหกซีก!

เห็นได้ชัดว่าคนผู้นั้นคว้าซีกไม้ไผ่ที่ใช้เสียงเซียมซีในวิหารและ
เขวี้ยงออกมา ทว่าการเขวี้ยงนี้กลับสะท้อนฝีมือที่ไม่ธรรมดา ซีกไม้ไผ่
สามสิบหกซีกมีซ้ามีเร็ว มีตรงมีคด ดูคล้ายค่ายกลสามสิบหกเทียนกัง*
จุใจมาพร้อมเสียงหวีดหวิว!

ฉินหมิงเปล่งเสียงคำรามพลางใช้กระบวนท่ามัจฉาซ่อนใต้ใบบัว

* เทียนกัง เป็นชื่อดาวโบราณ หมายถึงดาวที่อยู่บริเวณคันจับของกลุ่มดาวเปยโต่ว (กระบวยเหนือ)
ในทางศาสนาเต๋าเชื่อว่าในกลุ่มดาวเปยโต่วมีดาวเทียนกัง 36 ดวง แต่ละดวงเป็นตัวแทนของเทพ
หนึ่งองค์

เขาหมุนร่างจนเกิดกระแสลมพาให้เกล็ดหิมะปลิวว่อน อากาศรอบด้านพลันเหมือนคลื่นน้ำหมุนวน ชี๊กไม้ไผ่ที่พุ่งเข้ามาด้วยความเร็วลดลงในทันใด จากนั้นฉินหมิงใช้ฉางเฟิงที่โผล่พ้นนิ้วมือวาดสายเงาออกมาจับไม้ถั่วันทาลายชี๊กไม้ไผ่หักไปทีละชี๊ก กระทั่งไม่หลงเหลือแม้แต่ชี๊กเดียว!

"ฝีมือดี! มิน่าทูตวายุของข้าถึงถูกเจ้าไล่ตามจนมีสภาพลู่ลิกทุเลถึงเพียงนี้!" ภายในวิหารใหญ่พลันมีคลื่นอากาศชุมใหญ่พุ่งออกมา คลื่นอากาศนี้ทำเอาฉินหมิงกระเด็นออกไปสี่ห้าจั้งจนถึงกลางลาน เขาชวนเซไปสองก้าวว่าจะยืนได้อย่างมั่นคง

เมื่อคลื่นอากาศถูกดึงกลับไป ในที่สุดเงาคนสายหนึ่งก็ปรากฏตรงหลังคา

คนผู้นี้สวมหมวกसानไบใหญ่ทรงกว้าง ด้านนอกสวมชุดคลุมยาวสีน้ำตาล ด้านในซ่อนเสื้อสีเขียวแดงไว้ สีเส้นของเสื้อผ้าค่อนข้างดูฉูดฉาด มือขวายังถือน้ำเต้าสุราใบหนึ่ง กลิ่นสุราคุ้งทั่วตัว เห็นได้ชัดว่าชอบดื่มสุรารายยิ่งยวด เขาแหงนหน้าดื่มสุราคำหนึ่ง จากนั้นใช้นิ้วดันขอบหมวกขึ้นเล็กน้อย ทำให้มองเห็นโคมหน้าที่แท้จริงได้ราวๆ อีกฝ่ายนั้นคิ้วรูปกระบี่ดวงตาดูจืดจาง สง่างามหล่อเหลา แลดูอายุเพียงยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดเท่านั้น นับเป็นบุรุษที่มีท่วงท่าผึ่งผายคนหนึ่ง

ทูตในชุดดำเห็นคนผู้นี้ก็รีบค้อมศีรษะคุกเข่าข้างหนึ่ง แต่กลับไม่กล้าบิปรักพุด หรือควรบอกว่าคนชุดดำผู้นี้พุดไม่ได้มากกว่า

คนผู้นี้หาได้สนใจทูตชุดดำ แต่ชี้นิ้วมายังฉินหมิงที่อยู่ในลาน แล้วพุดเสียงดังกังวาน "ข้าจำเจ้าได้หนุ่มน้อย ฉินหมิงหัวหน้าหมู่ธงใหญ่หน่วยกลไกแห่งกองกำลังจินฉู่ ปัจจุบันอยู่อันดับสี่ในรายชื่อยอดฝีมือสำนักเฟิงอู่ ไม่เลว เป็นอันดับที่สูงมาก แต่เกรงว่าอันดับสี่คงจะถูกเปลี่ยนชื่อในอีกไม่นาน!"

ดูจากท่าทางที่คนผู้นี้แสดงต่อทูตชุดดำและความน่าเกรงขามที่แผ่ออกมา ก็รู้ว่าเขาต้องเป็นเจ้าสำนักเพิงอู่ในตำนานตัวจริงแน่ เพียงแต่รูปโฉมภายนอกและอายุของเขาแตกต่างไปจากที่จินหมิงคิดไว้เล็กน้อย จินหมิงคิดว่าเจ้าสำนักเพิงอู่จะต้องเป็นคนอายุเยอะ เปี่ยมด้วยชื่อเสียงและคุณธรรมในยุทธภพ มีเส้นสายกว้างขวางถึงได้รวบรวมข่าวสารข้อมูลได้มากมายถึงเพียงนี้ คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเจ้าสำนักเพิงอู่จะอ่อนเยาว์ยิ่งนัก

จินหมิงเห็นคนผู้นี้แล้วเดิมยังอยากพุดจาเกรงใจบ้าง แต่ครั้งได้ยินอีกฝ่ายบอกว่าอันดับสี่ของตนกำลังจะถูกทดแทนในไม่นานก็รู้สึกไม่สบายอารมณ์ จึงถามทันที "คำพูดนี้หมายความว่าอย่างไร หรือว่าวันนี้เจ้าจะมาแทนที่ข้า"

คนผู้นี้หัวเราะพลางดื่มสุราอีกคำ สุราฤทธิ์แรงท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บเป็นความสุนทรีย์ที่ไม่เลว เขาดื่มด่ำกับสุราครู่หนึ่งก่อนตอบ "รายชื่อยอดฝีมือสำนักเพิงอู่เป็นเพียงรายชื่อที่ข้าจัดทำขึ้นยามว่างเพื่อความบันเทิง ข้าอยากอยู่อันดับใดย่อมได้ทั้งนั้น ยึดต้องมาชิงสูงต่ำกับพวกเจ้าด้วย เจ้าหนุ่ม เจ้าประเมินข้าต่ำเกินไปหน่อยแล้ว ความหมายเมื่อครู่นี้ของข้าคือการประลองยุทธ์ของเจ้าในวันนี้เกรงว่าจะมีอาจเอาชนะสื่อเจี้ยนเซิงได้!"

การนัดหมายประลองยุทธ์อย่างเปิดเผยในป่าสนยาระหว่างจินหมิงกับสื่อเจี้ยนเซิงในวันนี้คนรู้กันทั่วทั้งเมือง ไม่นับเป็นความลับแต่อย่างใด ประเด็นสำคัญคือคนผู้นี้โอ้อวดอย่างเจิบชาดว่าจินหมิงมีอาจเอาชนะสื่อเจี้ยนเซิงได้ น้ำเสียงนั้นมีได้ดั่งต้น แต่เปี่ยมด้วยความมั่นใจ เรื่องนี้น่าสนใจทีเดียว

แน่นอนว่าจินหมิงไม่ยอมรับข้อสรุปเช่นนี้!

ถึงอย่างไรการปะทะกันสองครั้งก่อนหน้านี้ สือเจี้ยนเซิงก็ล้วนไม่ได้เปรียบ ถึงขั้นพ่ายให้เขาอย่างอเนจอนาถด้วยซ้ำ บัดนี้ต้นฝึกฝนสี่ท่าซ่อนคมของเว่ยตงโหวสำเร็จแล้ว วิชายุทธ์ก้าวกระโดดไปมากทักษะการต่อสู้เพิ่มขึ้นหลายเท่า หากสู้กันขึ้นมาจริงๆ แพ้ชนะย่อมมีอาจรูได้ แต่คนผู้นี้กลับบอกว่าตนสู้สือเจี้ยนเซิงไม่ได้ไม่ว่าผู้ใดฟังแล้วย่อมไม่สบอารมณ์

"เจ้ามั่นใจได้อย่างไรว่าข้าไม่อาจเอาชนะสือเจี้ยนเซิง" ฉินหมิงถามอย่างอดทน

"ไม่เพราะอันใด แต่เพราะฝีมือที่แตกต่างกัน!" คนผู้นั้นก้าวลงจากชั้นบันไดซ้ำๆ ฝึไต่อย่างชว่นเซเล็กๆ เห็นชัดว่าเขาตีมีสุราไปไม่น้อยทีเดียว เขาเรอออกมาแล้วพูดอย่างเมามาย "เจ้าหนุ่ม เจ้าพัฒนาเร็วมากก็จริง แต่เจ้าเคยเห็นฝีมือที่แท้จริงของสือเจี้ยนเซิงผู้นี้แล้วหรือยัง"

ฝีมือที่แท้จริงของสือเจี้ยนเซิง? คำพูดนี้ทำเอาฉินหมิงชะงักไปพูดกันตามตรง ทุกครั้งเวลาสือเจี้ยนเซิงปะทะกับพวกเขาสามคน ล้วนได้เปรียบในด้านกระบวนท่า เพียงแต่คนผู้นี้นิสัยคร่ำครึ ทั้งยังหลอกลวง จึงกลับไปพร้อมความพ่ายแพ้ทุกครั้ง ถึงขั้นต้องหนีอย่างทุลักทุเลด้วยซ้ำ แต่หากสือเจี้ยนเซิงคิดจะสู้ตายขึ้นมา เกรงว่าแม้แต่จิงอี่เพยก็ไม่ว่าจะเอาชนะเขาได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงตน อีกทั้งเห็นได้ชัดว่าคำพูดของเจ้าสำนักเฟิงอู่ยังมีความหมายที่ลึกซึ้งซ่อนอยู่ นั่นคือสือเจี้ยนเซิงยังไม่ได้แสดงกระบวนท่าสังหารที่ร้ายกาจที่สุดออกมา! วิชากระบี่ที่แข็งแกร่งที่สุดของสือเจี้ยนเซิงพัฒนาไปถึงระดับใดแล้ว ฉินหมิงไม่รู้เลย

ศัตรูอยู่ในที่ลับ ตนอยู่ในที่แจ้ง อาศัยเพียงจุดนี้ฉินหมิงก็เป็นฝ่ายเสียเปรียบแล้ว!

ทว่าฉินหมิงเป็นคนไว้มามากมาแต่ไหนแต่ไร โดยเฉพาะในช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้เขาจะยอมแพ้ได้หรือ ยังไม่ทันได้ต่อสู้ก็บั่นกำลังใจของตัวเองเสียก่อนแล้ว เช่นนั้นไม่ได้เด็ดขาด! เขาอ้าปากตอบ "แล้วอย่างไรข้ายังคงเอาชนะเขาได้อยู่ดี! ไม่สิ ข้าต้องเอาชนะเขาได้อย่างแน่นอน!"

คนผู้นั้นหัวเราะฮาๆ "ดี! ข้าชอบนิสัยนี้ของเจ้า อาศัยจุดนี้ของเจ้าโอกาสชนะก็เพิ่มขึ้นมาส่วนหนึ่งแล้ว!"

ฉินหมิงถามอย่างกระหึ่มใจ "แล้วตอนนี้ข้ามีโอกาสนะก็ส่วน"

คนผู้นั้นส่ายหน้าตอบ "ตอนนี้ล่ะหรือ มีหนึ่งส่วนแล้ว!"

ฉินหมิงโวยวายทันที "แค่หนึ่งส่วนเองรี! แล้วที่เจ้าพูดเมื่อครู่นี้หมายความว่า..."

คนผู้นั้นพยักหน้า "ใช่ เมื่อครู่นี้เจ้าไม่มีโอกาสนะเลย! ส่วนเดียวก็นี่ไม่มี!"

ฉินหมิงไม่มีทางเชื่อคำพูดของคนผู้นี้เด็ดขาด "สื่อเจี้ยนชิงแข็งแกร่งถึงเพียงนั้นจริงๆ หรือ อ้อ ข้ารู้แล้ว เจ้าต้องเป็นคนที่สื่อเจี้ยนชิงส่งมาขู่ข้าแน่ คิดจะทำให้ข้าท้อและถอยไปเอง! ข้าว่าอยู่แล้วเชื่อว่าไฉนคนของสำนักเฟิงอู่จึงปล่อยให้ข้าพบตัวได้ง่ายดายถึงเพียงนี้ หึๆ คิดจะขู่คุณชายฉินเช่นข้า ผันไปเถอะ!"

คนผู้นั้นหัวเราะ "สื่อเจี้ยนชิงแม้จะมีพรสวรรค์สูงมาก แต่เทียบกับข้าแล้วยังห่างชั้นเกินไป เขาจะมีสิทธิ์มาขู่การข้าได้อย่างไร" น้ำเสียงของคนผู้นี้ค่อนข้างมั่นใจในตัวเอง ความหมายที่แฝงอยู่ของเขาคือฝีมือของสื่อเจี้ยนชิงอ่อนกว่าตนมาก ไม่ใช่คู่ต่อสู้เลย แต่ดูจากอายุอีกฝ่ายก็เพียงยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดเท่านั้น จะมีความสามารถที่น่าตื่นตะลึงถึงเพียงนั้นได้อย่างไร

"เจ้าช่างหลงตัวเองโดยแท้" ฉินหมิงว่า

"หลงตัวเอง? หึๆ นี่เป็นเพียงความจริงเท่านั้น ความแตกต่างระหว่างคนก็เหมือนกันเหมือนกับดินโคลน ต่างกันลิบลับ เรื่องนี้ไซ้จะทดแทนได้ด้วยการฝึกฝนในภายหลัง"

"เรื่องพรสวรรค์ข้าเชื่อ! นั่นเป็นเพราะข้าคุณชายฉันทก็เปี่ยมด้วยพรสวรรค์เช่นกัน แต่เมื่อนำมาใช้กับเจ้าย่อมเป็นการควยโว!"

"ฮ่าๆ ในเมื่อเจ้าไม่เชื่อ มีผู้พวกเรามาลองดูกัน เจ้าหนุ่มเจ้ากล้าหรือไม่"

"หิ คิดว่าข้าจะกลัวเจ้าหรือไร!"

คนผู้นั้นหันไปร้องบอกทูตวายุที่ยังคงคุกเข่าข้างเดียวอยู่ใต้ชายคาด้วยน้ำเสียงดุดัน "ไม่ต้องคุกเข่าแล้ว ไปเก็บกิ่งไม้เหมาะมือมาให้ข้ากิ่งหนึ่ง ต้องหนาหนึ่งซัอนี้วครึ่ง ยาวสามซัอนสามซุน เปลือกไม้เรียบลื่น ไม่มีกิ่งและไม่มีตา ถ้าผิดไปจากนี้ข้าจะตีขาเจ้าให้หักข้างหนึ่ง!"

ทูตวายุผงกศีรษะรับคำแล้วรีบติดตัวกระโดดออกจากลานไปเก็บกิ่งไม้ ผ่านไปครู่หนึ่งก็กลับมาพร้อมกิ่งไม้เกลี้ยงเกลาท่อนหนึ่งหนาหนึ่งซัอนี้วครึ่ง เปลือกไม้ถูกขัดจนเรียบลื่น เห็นได้ชัดว่าทูตผู้นี้ใช้เสื้อผ้าของตัวเองถูกิ่งไม้อย่างรวดเร็วเพื่อไม่ให้เปลือกไม้หยาบกระด้างบาดมือของผู้เป็นนาย

คนผู้นั้นยื่นมือซ้ายของตนออกมา ข้างแตกต่างจากมือขวาที่หยาบกร้าน นิ้วมือทั้งห้าของมือซ้ายนั้นเรียวยาวขาวกระจ่าง เปล่งประกายราวหยกขาว ยากจะจินตนาการได้ว่ามือที่สะอาดสะอ้านเช่นนี้จะเป็นมือของยอดฝีมือในยุทธภพ เขากุมกิ่งไม้เบาๆ เหมือนคนกำลังบรรเลงขลุ่ยตี

เขาหัวเราะและเอ่ยว่า "ข้าจำได้ว่าอาวุธของเจ้าเป็นมีดสั้นเล่มหนึ่งยาวราวหนึ่งซัอนเท่านั้น หากข้าใช้อาวุธที่ยาวถึงเพียงนี้ประลองยุทธ์กับ

เจ้าย่อมเป็นการเอาเปรียบ เช่นนี้ไม่ได้!"

เขาฟาดท่อนไม้ไปที่พื้นจนหักไปส่วนหนึ่ง กลายเป็นท่อนไม้ขนาดเล็กที่ยาวราวหนึ่งจี้เอ่ เรียบง่ายอย่างยิ่ง ใช้ท่อนไม้ที่สั้นขนาดนี้ รับมือกับฉางเฟิงของฉินหมิงที่ทำลายได้ทุกสิ่ง อีกทั้งยังใช้มือซ้าย คนผู้นี้ช่างยอดเยี่ยม!

อีกฝ่ายหมุนไม้ในมือและดื่มสุราอีกคำก่อนเงยหน้าพูด "เจ้าหนุ่ม ใช้กระบวนท์ที่แข็งแกร่งที่สุดของเจ้าสังหารข้าเถอะ ข้าอยากดูว่า เจ้าจะทำร้ายข้าได้ภายในกี่กระบวนท์!"

บทที่ 3

สิบเปลี่ยนเก้าแปด

คู่ต่อสู้หยิ่งผยองมาก และแต่ไรมาฉินหมิงก็ไม่คิดเสแสร้งเกรงใจอยู่แล้ว ไม่ว่าคนผู้นี้จะเป็นยอดฝีมือในใต้หล้าจริงๆ หรือเป็นเพียงพวกต้มตุ๋นหลอกหลวง หากต้องลงมือต่อสู้กัน ฉินหมิงก็จะไม่วางหน้าหรืออ้อมแรงแม้แต่หน่อย สองเท้าของเขาวาดไปบนพื้น พลังภายในแผ่ออกมาทางแขนเสื้อ สะท้อนสะท้อนจนทำให้หิมะที่ทับถมอยู่ปลิวขึ้นมา ร่างกายจากสีระชะจืดเเฉว จากมือจืดเท้า กล้ามเนื้อทุกซุนเคลื่อนไหวอย่างสอดคล้องประสาน เขากำลังปรับพลังและความเร็วของตัวเองให้อยู่ในภาวะที่ดีที่สุด

ท่าซ่อนคมเดิมที่เป็นการพยายามรวมพลังทั้งหมดให้อยู่ ณ จุดเดียว ใช้เคล็ดวิชาทำลายจุดอ่อนของศัตรู บัดนี้ฉินหมิงรู้สึกโดยสมบูรณ์ว่าแรงและปราณทั้งหมดในร่างกายของตนรวมอยู่ด้วยกัน เขาเหมือนลูกม้าตัวหนึ่งที่สะสมพลังไว้เต็มเปี่ยม รอเพียงคำสั่งควบทะยานออกไป

"ฮือ!" ฉินหมิงเปล่งเสียงแล้วปราดเข้าใส่คู่ต่อสู้ดุจลมพายุ เกรวรางของเขาแหวกฝ่าหิมะกรีดผ่านลมหนาว เพียงพริบตาก็เกิดเงาฝ่ามือ

นับไม่ถ้วน เงาม้ามือนี่สั้นสะเทือนหิมะสีขาวเกล็ดแล้วเกล็ดเล่า
เหมือนต้นไม้นับพันนับหมื่นที่มีดอกสาลี่ผลิบาน ชวนให้ตาลายอย่าง
ห้ำมไม่อยู่ ไม่รู้วันเวลา ไม่รู้ทิศเหนือได้ออกตก

กระบวนท่านี้คือกระบวนท่าแรกของสี่ท่าซ่อนคม มีชื่อว่าได้ไปไม้
ซ่อนรูปผา!

ได้ไปไม้ซ่อนรูปผาจะซ่อนความจริงไว้ในความเท็จ เป็นกระบวนท่า
ตบตาผู้อื่น ฉินหิงอยากลองหยั่งเชิงฝีมือของผู้อื่นนี้ดูก่อนว่าเป็นอย่างไร

เพียงแต่วันนี้เวลานี้ ยามกระบวนท่าซ่อนคมของเขาสานกับหิมะ
ดูแล้วกลับไม่เหมือนซ่อนรูปผา แต่เหมือนหม่อมวลรูปผาบานสะพรั่ง
ร้อยผกาประชันความงาม! ฉางเฟิงดีดตัวออกมาจากจุดที่มืดซิดที่สุด
ท่ามกลางหิมะที่โปรยปราย คมมีดไร้ประกาย ถึงขั้นปราศจากสัญญาณ
เตือนล่วงหน้าใดๆ เหมือนเงาสายหนึ่งที่มาเยือนอย่างเงียบๆ ปาดลาคอ
ศัตรูอย่างเงียบงัน! คมมีดของฉางเฟิงไวยิ่งนัก พริบตาเดียวก็ประชิด
ลำคอของอีกฝ่าย ห่างเพียงหนึ่งซุน!

ฉินหิงลอบคิดในใจว่าใครคนผู้นี้ยังไม่หลบ หากเขาวาดฉางเฟิง
ลงไปเกรงว่าคงปลิดชีวิตอีกฝ่ายได้ในทันที หรือว่าอีกฝ่ายคุยโวโอ้อวด
ถึงเพียงนี้ แต่เขาเข้าจริงกลับหลบกระบวนท่าซ่อนคมของตนไม่ได้
เช่นนี้ย่อมน่ากระอักกระอ่วนใจ! หากตนสังหารอีกฝ่ายโดยไม่แยกแยะ
จะมีโทษร้ายเกินไปหรือ อีกอย่างตนยังไม่ได้ถามเรื่องของสำนักเฟิงอู่
ให้ชัดเจน นี่ต่างหากเรื่องสำคัญ!

ฉินหิงคิดไปคิดมาและนึกเสียใจที่ตนลงมือเร็วเกินไป ทว่า
เพียงพริบตาถัดมาเขาก็ตระหนักว่าตนกังวลเกินไป!

กังวลมากเกินไปจริงๆ!

เพราะเป็นไปได้เลยที่เขาจะทำร้ายอีกฝ่ายสำเร็จ!

คนผู้นั้นออกกระบวนท่าในฉับพลัน มือซ้ายฟาดไม้ไปยังจุด 'ไต้ยวน*' ของฉินหมิงอย่างแรง อีกฝ่ายลงมือรวดเร็วว่องไวประหนึ่ง กวางปราดเปรียวกระโดดผลุง นกกระเด็นบินโฉบผ่านผิวน้ำ ฉินหมิง ได้ยินเสียงดังป๊าบ มือขวาในทันใด มีอาจคุ่มแรงและทิศทางได้ โดยสิ้นเชิง กระบวนท่าของเขาเชือก ฉางเฟิงเจียดผ่านลำคอคนผู้นั้น โดยที่อีกฝ่ายไม่เป็นอันตรายแม้แต่น้อย!

คนผู้นั้นใช้ไม้ท่อนเดียวทำลายกระบวนท่าของเขา ก่อนจะโคลง ศีรษะพูดอย่างผ่อนคลาย "เห็นที่เคล็ดวิชาที่เจ้าเรียนรู้มายังไม่ถึงห้าส่วน ด้วยซ้ำ ยังห่างชั้นอีกไกล ยังห่างชั้นอีกไกลจริงๆ"

กระบวนท่าใช้ไม่ได้ผลทั้งยังถูกอีกฝ่ายเสียดสี ฉินหมิงพลัน อับอายและโมโห เขาแบฝ่ามือฟาดฟันออกไป ทว่าอีกฝ่ายพลิ้วหมุนตัว สะบัดชุดคลุมยาวถอยหลังไปสามสี่จั้งเหมือนสายลมวูบหนึ่ง ฉินหมิง ไม่รอให้อีกฝ่ายยืนอย่างมั่นคง เขาหมุนกายแสดงกระบวนท่าที่สอง ออกมา กระบวนท้านี้คือมังกรซ่อนใต้ใบบัว คลื่นพลังหมุนอย่างรวดเร็ว ดูจกระแสน้ำ ฉินหมิงเหมือนปลาที่แหวกว่ายสะเทือนดอกบัว หมุนวน จนเกล็ดหิมะส่งเสียงหวีดหวิวอยู่รอบด้านราวคมมีด หมายถึงอาศัย เกล็ดหิมะสกัดการเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายไว้ก่อน จากนั้นค่อยฉวยโอกาส ลงมือโจมตีสุดแรง

ทว่าคราวนี้อีกฝ่ายไม่รอให้ฉินหมิงออกกระบวนท่าแล้วค่อยสกัด แต่ชิงลงมือก่อน คนผู้นั้นยกมือข้างเดียวเช่นกันและปรากฏฝ่ามือ มากมายพุ่งเข้ามา ฝ่ามือนับไม่ถ้วนถือนไม้หวดใส่เป็นคลื่นอากาศ ราวกับพายุฝนที่ตกลงบนผิวน้ำทะเลสาบ ก่อให้เกิดคลื่นที่น่ากลัว!

"กระบวนท้านี้ข้าคืนให้เจ้า!"

* จุดไต้ยวน เป็นจุดชีพจรบนข้อมือ ด้านหน้าแขนฝั่งนิ้วโป้ง

พีบพีบ! พีบพีบ!

ฉันหมิงตกใจจนหน้าถอดสีทันที กระบวนท่านี้คุ้นตาเกินไปแล้ว มือกลายเป็นพันหัตถ์ ในความเท็จมีความจริง นี่มิใช่...ได้ใบไม้ซ่อนบุปผาของตนหรือ!

คนผู้นี้เรียนรู้ท่าซ่อนคมได้ตั้งแต่เมื่อไร หรือว่าเขาเคยเรียนวิชาซ่อนคมเหมือนกัน หรือว่าเขาเพิ่งเรียนรู้และนำมาใช้ทันที แคเห็นตนใช้กระบวนท่านี้ครั้งเดียวก็เข้าใจและประยุกต์ผสมผสานได้อย่างนั้นหรือ ข้ายังถึงขั้นรู้จักนำกระบวนท่าได้ใบไม้ซ่อนบุปผามาทำลายกระบวนท่ามัจฉาซ่อนใบไม้ใบบัว!

นะ...นี่เป็นคู่ต่อสู้อย่างไรงันแน่ ถึงเรียนรู้วิชาได้รวดเร็วเพียงนี้

ขณะฉันหมิงกำลังตกตะลึงกับความน่ากลัวของอีกฝ่าย กระบวนท่าที่หมายเอาชีวิตนั้นก็แทงเข้ามาแล้ว ท่อนไม้จุโจมเข้ามาพร้อมไอสังหารรุนแรง ในสายตาของฉันหมิงไม้ท่อนนี้ไม่ด้อยไปกว่าอาวุธคมกริบใดๆ ด้วยเร็วแรงและท่วงท่าเช่นนี้ ต่อให้เป็นผนังทองแดงกำแพงเหล็กก็ต้องถูกทะลวงเป็นรูแน่นอน สถานการณ์ไม่ใช่อะไรดี!

ฉันหมิงรีบบังคับนิ้วเปลี่ยนเป็นคมมืดและออกกระบวนท่าอย่างต่อเนืองหมายจะทำลายการโจมตีของอีกฝ่าย ทั้งสองคนเหมือนปลายเข็มประจันกับยอดขอสาละบี ท่อนไม้เผชิญกับฉางเฟิง นำเสียดายฉางเฟิงแม้คมกริบแต่กลับพาดฟันท่อนไม้ของอีกฝ่ายไม่ได้ เพราะอีกฝ่ายว่องไวยิ่งกว่าฉันหมิง มักเปลี่ยนกระบวนท่าลวงหน้าได้เสมอ ทำลายความร้ายกาจของฉางเฟิงได้ทุกครั้งที่ไป

กระบวนท่าที่สองมัจฉาซ่อนใบไม้ใบบัวไม่ประสบความสำเร็จ!

กระบวนท่าที่สามมังกรซ่อนกลางเมฆายังคงไม่เห็นผล!

...

ตอนนี้เหลือเพียงกระบวนท่าสุดท้าย กระบวนท่าที่ร้ายกาจที่สุด
ในสี่ท่าซ่อนคม ขนนกเร้นกลางวายุ

ขนนกเร้นกลางวายุเป็นกระบวนท่าที่อาศัยแรงลมและความเร็ว
สุดขีดในการสังหารคู่ต่อสู้ ฉินหิงรู้ถึงฝีมือของอีกฝ่ายแล้ว หากตน
ไม่ทุ่มเทเต็มที่ย่อมเป็นไปได้ที่จะชนะ ยามออกกระบวนท่าจึง
ไม่ยอมแรงแม้แต่หน่อย เขาหมุนตัวสร้างแรงลมทำให้เกิดหิมะ
ทั้งหมดในลานกระจายออกไปสี่ทิศแปดด้าน

ทูตชุดดำผู้นั้นจ้องมองฉินหิง ชัดเจนว่าเขาเองก็ตกใจกับ
ความน่าเกรงขามของกระบวนท่านี้เช่นกัน กระบวนท่านี้ดูเรียบง่าย
ไม่มีสิ่งใดแปลกใหม่ ทว่าสายลมนั้นกระจายไปทั่วจนยากที่จะคาดเดา
และต้านทานได้ เดิมทีด้วยกระบวนท่านี้ของฉินหิง คู่ต่อสู้จะต้อง
พ่ายแพ้อย่างแน่นอน แต่น่าเสียดายที่เขาจะเลยปัจจัยสำคัญข้อหนึ่งไป

วันนี้มีหิมะตก ร่องรอยของสายลมเหล่านี้จึงถูกเกล็ดหิมะเปิดเผย
ออกมาอย่างชัดเจนทั้งหมด หิมะนี้มีทั้งคุณสมบัติทั้งโทษ คนนอกจะต้องถูก
เกล็ดหิมะที่ปลิววนไปทั่วทำให้สับสนงงวยและลนลานแน่ แต่คน
ในกลับตามรอยจากหิมะและมองเห็นการเปลี่ยนแปลงของกระบวนท่า
ได้อย่างชัดเจน ดังนั้นกระบวนท่านี้จึงถูกเปิดเผยร่องรอยออกมาแล้ว
กล่าวได้ว่าไม่ประสบความสำเร็จ

ฉินหิงที่อยู่กลางอากาศตระหนักถึงข้อนี้เช่นกัน ทว่าเขากลับ
ไม่ลังเล ไม่ว่าจะแพ้หรือชนะ การโจมตีครั้งสุดท้ายนี้เขาจะถอดใจ
ไม่ได้เด็ดขาด!

การต่อสู้ของทั้งสองดำเนินมาถึงการโจมตีครั้งสุดท้ายที่สำคัญที่สุด แต่ยามนี้
อีกฝ่ายกลับทำบางสิ่งที่ทำให้ฉินหิงตะลึงงัน คนผู้นั้น...ถึงกับหลับตา!
ความหมายนั้นชัดเจนมาก อีกฝ่ายไม่ต้องการแยกแยะร่องรอยของ

คลีนอากาศ เพราะแม้จะมองไม่เห็นแนวทางของฉินหมิง ก็สามารถทำลายกระบวนท่าชนกเร็นกลางวายุได้! เพราะเขารู้แล้วว่าจุดอ่อนของกระบวนท้านี้อยู่ที่ใด

คนผู้นี้...

ช่างน่าโมโหนัก! ฉินหมิงถูกยั่วโทสะโดยสมบูรณ์! การทำเช่นนั้นสำหรับเขาแล้วไม่เพียงเป็นการดูแคลนอย่างใหญ่หลวง คนผู้นี้กำลังบอกว่าไม่ต้องมองด้วยตาก็คำทำให้ตนพ่ายแพ้ได้ ช่างอวดดีและมั่นใจในตัวเองเหลือเกิน!

ฉินหมิงสบตาหนึ่งคำและรวมพลังทั้งหมดมาอยู่ที่ปลายนิ้ว คลื่นลมทั้งหมดกลับคืนสู่ร่าง เขาออกกระบวนท่าอย่างเต็มแรง พลั้วไหวดุจสายลม ว่องไวปานสายฟ้า เจอสิ่งใดพิฆาตสิ้น! ฉินหมิงพุ่งเข้าหาศัตรูเป็นเส้นตรง ทว่าจู่ๆ อีกฝ่ายกลับสร้างคลื่นลมแล้วพุ่งเข้าใส่ตนเป็นเส้นตรงเช่นกัน!

นี่...ก็เป็นกระบวนท่าที่เหมือนกันทุกประการอีกแล้ว อีกทั้งสิ่งสำคัญคืออีกฝ่ายเร็วยิ่งกว่าฉินหมิง! แม้ในมือจะเป็นเพียงท่อนไม้เรียบง่ายท่อนหนึ่ง แต่ท่วงที่ยามจุใจไม่ด้อยไปกว่าฉางเฟิงแม้แต่น้อย!

ทั้งสองฝ่ายปะทะกัน ตำแหน่งและองศาเหมือนกันทุกประการ แรงของฉินหมิงแม้จะสู้อีกฝ่ายไม่ได้ แต่อย่างไรฉางเฟิงในมือตนก็เหนือกว่าชั้นหนึ่ง เมื่อสองฝ่ายปะทะกันอาวุธที่คมกว่าย่อมเป็นฝ่ายชนะ ฉางเฟิงฝ่าท่อนไม้ออกทันใดและแทงต่อไปยังฝ่ามือของคนผู้นั้น

ฉินหมิงคิดในใจ ในที่สุดก็ตัดสินใจแพ้ชนะได้เสียที!

เพียงแต่ในชั่วเสี้ยวเวลาแดงฝ่าแปด ฉินหมิงพลันตระหนักว่าแม้จะตัดสินใจแพ้ชนะได้แล้ว ทว่าชัยชนะมิได้อยู่ในมือเขา แต่อยู่ในมือของฝ่ายตรงข้าม

เพราะคนผู้นั้นเปลี่ยนกระบวนท่าอีกแล้ว!

ท่อนไม้ที่หักเป็นสองส่วนฉีกออกจากกัน กลายเป็นแท่งไม้สิบแท่ง ที่หนาประมาณตะเกียบพุ่งเข้าใส่ฉินหมิง คนผู้นั้นประกบมือเข้าด้วยกัน อาศัยคลื่นอากาศหมุนตัวขึ้น จากนั้นสะบัดแขนเสื้อสองข้างอย่างแรง พร้อมคำรามเสียงดัง "กระบี่เทพสุธี สิบเปลี่ยนเก้าแปลง พิฆาต!"

แท่งไม้สิบแท่งเหมือนกระบี่เทพสิบเล่มที่ชนปะทะกันเองกลางอากาศ เมื่อชนกันแล้ว หนึ่งกระบี่แตกออกเป็นสองกระบี่ ชนอีกทีจากสอง กลายเป็นสี่ สุดท้ายท่อนไม้แตกสลายกลายเป็นหนามไม้เศษไม้ เหมือน กระบี่นับพันนับหมื่น มีอาจด้านทานได้โดยสิ้นเชิง! ฉินหมิงยืนอยู่ที่เดิม อย่างนิ่งงัน ไม่รู้ว่าควรรับมือกับกระบวนท่านี้ได้อย่างไร

ด้วยกระบี่นับพันนับหมื่นที่เปี่ยมด้วยพลังอำนาจนี้ คิดจะสังหาร เขาช่างเป็นเรื่องง่ายตายเหลือเกิน!

"พันกระบี่ทำลายศัตรู!" คนผู้นั้นตวัดแขนเสื้อ พันหมื่นกระบี่ รวมเป็นหนึ่ง กลายเป็นกระแสกระบี่รุนแรงที่มีอาจด้านทานได้หอบม้วน เข้ามา เกิดเสียงโครมดังสนั่น กระแสกระบี่เฉียดผ่านไหล่ของฉินหมิง แทงทะเลรูปสลักหินจีนกึ่งด้านหลังจนกลายเป็นผุยผงในชั่วพริบตา ไม่หลงเหลือเศษหินแม้แต่ก้อนเดียว

ฉินหมิงรู้ว่าคนผู้นี้ละเว้นชีวิตตนในช่วงเวลาสุดท้าย หากกระบี่นี้ ไม่เฉออกไปแต่แทงมาที่ร่างตนคงจะต้องสิ้นชีพทันที ไม่มีโอกาสรอด อย่างแน่นอน ฉินหมิงตกใจจนนิ่งงัน เพลงกระบี่นี้ร้ายกาจเกินไปจริงๆ ใจเขารู้ซึ้งว่าฝีมือตนเองกับอีกฝ่ายแตกต่างกันเกินไป จึงพลันก้มหน้า คอดก พุดอย่างห่อเหี่ยว "สิบเปลี่ยนเก้าแปลงนี่ก็คือเพลงกระบี่สุดท้าย ของสื่อเจี้ยนเชิงหรือ"

คนผู้นั้นสะบัดแขนเสื้อ "ถูกต้อง สิบเปลี่ยนเก้าแปลงเป็น

กระบวนท่าหักกระบี่พิฆาตศัตรู กระบี่นี้ของข้าใช้ท่อนไม้แทนกระบี่
 อานุภาพยังคงด้อยกว่าชั้นหนึ่ง เจ้าหนุ่ม ตอนนี้เจ้าลองคิดดูว่าหาก
 สือเจียนเชิงใช้กระบี่เทพสิบเล่มของตัวเองออกกระบวนท่านี้ เจ้ายัง
 มั่นใจว่าจะทำลายได้อีกหรือไม่ ยังมีโอกาสชนะอีกหรือไม่"

ฉินหมิงขบคิดอย่างจริงจัง สิบเปลี่ยนเก้าแปลงนี้ใช้กระบี่เปลี่ยน
 กระบี่ ใช้กระบี่แปลงกระบี่ เป็นกระบวนท่าที่มาจากการหักกระบี่
 สลับซับซ้อนยิ่ง ประกอบกับสือเจียนเชิงบังคับกระบี่กลางอากาศได้
 ยิ่งเป็นการเพิ่มตัวแปรเข้ามาอีกนับไม่ถ้วน อีกทั้งต่อให้ตนหลบการ
 เปลี่ยนแปลงตอนแรกได้มากมาย สุดท้ายกระบี่ที่รวมเข้าด้วยกันเกรงว่า
 ด้วยฝีมือของตนยังคงต้านไว้มิได้อยู่ดี ฉางเฟิงด้านรับกระบี่ได้เล่ม
 สองเล่ม แต่มีอาจด้านทานไกระบี่ที่ถึงโถมเข้ามาประหนึ่งคลื่นน้ำเช่นนี้
 ได้แน่นอน ร่างกายของเขาก็ไม่มีทางแข็งแกร่งไปกว่ารูปสลักหินจินกั
 ด้านหลัง ยามเผชิญหน้ากับกระบวนท่าเช่นนี้ จุดจบสุดท้ายของตน
 จะต้องถูกโจมตีจนกลายเป็นเศษเนื้อกองหนึ่งแน่ นั่นหมายความว่า
 เขาจะต้องพ่ายแพ้โดยไม่ต้องสงสัย ไม่มีโอกาสชนะแม้แต่น้อย

ฉินหมิงส่ายหน้ายอมรับความจริง "เพลงกระบี่นี้ร้ายกาจโดยแท้
 ข้ามีอาจทำลายได้! หากเขาใช้กระบวนท่านี้จริง ข้าคงพ่ายแพ้โดย
 ไม่รู้สึกตะขิดตะขวงใจแม้แต่หน่อย!"

คนผู้นั้นเลิกคิ้วแล้วผงกศีรษะยั้มๆ "นิสัยเจ้าเปิดเผยทีเดียว
 ไม่เหมือนพวกคนที่ละโมภในชื่อเสียงจอมปลอม จุดนี้นับว่าน่าชื่นชม"

ยามนี้ฉินหมิงหดหู่นั่นหวัง แม้คนผู้นั้นจะชมแต่เขาก็มีอาจดีใจได้
 ทำเพียงก้มหน้าอย่างห่อเหี่ยวเล็กน้อย ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็พลันนึกถึง
 เรื่องหนึ่งขึ้นมาได้จึงเงยหน้าถาม "ใช่แล้ว เจ้ารู้กระบวนท่าสุดท้าย
 ของเขาได้อย่างไร อีกทั้งเจ้ายังรู้ท่าซ่อนคมของข้า หรือว่าเจ้ามีวิชา

ดวงตาอัสนี่"

เล่าลือกันว่าสมัยซึ่งเหนือวิชาเต๋าเจริญรุ่งเรืองจนเกิดเจ็ดยอดเคล็ดวิชา หนึ่งในเคล็ดวิชาเหล่านั้นคือดวงตาอัสนี่ ผู้ที่ฝึกวิชาดวงตาอัสนี่ สายตาจะว่องไวปานสายฟ้า จิตใจกระจ่างแจ้งดุจคั่นช่อง สะท้อนกระบวนการของอีกฝ่ายในหัวสมองของตนได้ทันทีเหมือนส่องคั่นช่อง อย่างไรก็ตามนั้น ทำให้เรียนรู้กระบวนการของอีกฝ่ายได้อย่างรวดเร็ว เคล็ดวิชานี้จึงได้ชื่อว่าดวงตาอัสนี่ เพียงแต่เจ็ดยอดเคล็ดวิชานี้ถึงอย่างไรก็เป็นเพียงตำนานเล่าลือในศาสนาเต๋าท่านั้น เมื่อถึงสมัยราชวงศ์หมิงวิชายุทธ์และวิชาเต๋าค่อยๆ ถดถอย ยอดเคล็ดวิชาเหล่านี้จึงไม่มีผู้ใดเคยเห็นหรือได้ยินอีก

คนผู้นั้นหัวเราะฮาๆ เสียงดัง "ข้าหาได้รู้วิชาดวงตาอัสนี่อันใดหรอก เพียงแต่ข้าชอบเลียนแบบกระบวนการของผู้อื่นตั้งแต่เล็ก ฝึกฝนนานเข้า ความสามารถในการเลียนแบบก็คล่องแคล่วเหมือนเวลาที่พวกเจ้าฝึกดาบฝึกกระบี่ หากจะกล่าวว่าข้ามีวิชาดวงตาอัสนี่ มีผู้กล่าวว่าวิชายุทธ์ในได้หล้านี้แม้หลากหลายทว่าล้วนมีพื้นฐานเดียวกันเมื่อมองทะลุแก่นแท้ของวิชายุทธ์แล้ว การฝึกฝนย่อมมิใช่เรื่องยาก" อีกฝ่ายชะงักไป ก่อนจะเสริมว่า "ทว่าในโลกนี้ยังคงมีกระบวนการของคนสามคนที่ข้ามีโอกาสเรียนรู้ได้"

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6566->